

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl v hlavním líčení konaném dne 9. listopadu 2016 v Lounech samosoudkyní Mgr. Blankou Šišovou, **t a k t o :**

Podle § 226 písm. b) trestního řádu se obžalovaný

R [REDACTED] T [REDACTED],

nar. [REDACTED], v [REDACTED] trvale bytem [REDACTED], podnikatel,

z p r o š ť u j e obžaloby Okresního státního zastupitelství v Lounech ze dne 10.5.2016, sp. zn. ZT 71/2016, pro skutek spočívající v tom, že

uzavřel dne 19.2.2013 smlouvu o nájmu nebytových prostor jako jednatel za společnost Pivo ZLoun s.r.o., se sídlem Louny, Rybalkova 1267, IČ: 22799125, na straně pronajímatele a jako jediný jednatel za společnost TRoSKI s.r.o. (nyní pod obchodní firmou ITALIAN SKI s.r.o.) se sídlem Praha 9, Na Svěcence 2613/10, IČ: 47285851, na straně nájemce, kdy předmětem smlouvy byl nájem spodní části nemovitosti na adrese Louny, Rybalkova 1267, představující přízemní restauraci o výměře 142 m², garáž o výměře 40 m² a sklad lyží o výměře 85 m², kdy výlučným vlastníkem této nemovitosti je společnost Pivo ZLoun s.r.o., přičemž smlouva byla uzavřena na dobu od 19.2.2013 do 30.6.2023, a to za nájemné ve výši 1,- Kč za m² pronajaté plochy za celou dobu nájmu, kdy tímto svým jednáním způsobil společnosti Pivo ZLoun s.r.o. škodu nejméně ve výši 299.113,- Kč,

v čemž bylo podanou obžalobou spatřováno spáchání přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 trestního zákoníku, **neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.**

Podle § 229 odst. 3 trestního řádu se poškozená společnost Pivo ZLoun s. r. o. se sídlem Rybalkova 1267, Louny, IČ 22799125, odkazuje s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

Podle § 129 odst. 2 trestního řádu rozsudek neobsahuje odůvodnění zprošťujícího výroku, neboť po jeho vyhlášení se státní zástupce a obžalovaný ve lhůtě k tomu určené vzdali odvolání a prohlásili, že netrvají na písemném vyhotovení odůvodnění. Obžalovaný zároveň prohlásil, že si nepřeje, aby v jeho prospěch podaly odvolání jiné oprávněné osoby.

Podle § 229 odst. 3 trestního řádu bylo rozhodnuto, že se poškozená společnost Pivo ZLoun s. r. o. se sídlem Rybalkova 1267, Louny, IČ 22799125, odkazuje s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Soud tak učinil za situace, kdy obžalovaný byl obžaloby zproštěn a shora citované zákonné ustanovení neumožňuje v adhezním řízení rozhodnout o řádně uplatněném nároku jinak, než odkazem na jiné řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody (§ 246 odst. 1 tr. řádu).

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí (§ 246 odst. 2 tr. řádu).

Odvolání musí být ve stanovené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně podle § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo (§ 249 odst. 1 tr. řádu).

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného (§ 249 odst. 2 tr. řádu).

V Lounech dne 9. listopadu 2016

Mgr. Blanka Šišová, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Bc. Libor Malý

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11.11.2016. Připojení doložky provedla
Andrea Patkoló, dne 4.6.2020.

ČESKÁ REPUBLIKA
TRESTNÍ PŘÍKAZ

Samosoudkyně Okresního soudu v Lounech vydala dne 13. května 2015 v Lounech podle § 314e odst. 1 trestního řádu následující **trestní příkaz**:

Obviněný

R [REDACTED] T [REDACTED]

nar. [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED] OSVČ,

j e v i n e n, ž e

jako jednatel a osoba odpovědná za chod společnosti R. Tvrdý, s.r.o., IČ 27313417, DIČ CZ 27313417, toho času se sídlem Louny, Wolkerova 1564 (nyní pod názvem Embian Export s.r.o., se sídlem Praha-Hlubočepy, Pod Habrovou 445/3), vědom si své povinnosti zajistit řádné vedení účetnictví podle § 135 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku v tehdy platném znění a podle zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, v období nejméně od 1.1.2010 do 13.6.2012 úmyslně nevedl ani nezajistil řádné vedení účetní evidence ve společnosti R. Tvrdý s.r.o., kdy zejména neúčtoval o veškerém zboží, zboží pořízené z Evropské Unie nebylo řádně dodaněno ani v jednom z řádně podaných daňových přiznání, původní hodnoty uvedené v rozvaze jsou oproti zrekonstruovanému účetnictví ve sledovaných účtech nákupu zboží a tržeb odlišné, vykazované účetnictví se neshoduje s údaji v daňových přiznáních, kdy takto vedené účetnictví není průkazné, vykazuje nesrovnalosti, přičemž tímto jednáním došlo k porušení § 11, § 12, § 18, § 33 a § 35 zákona o účetnictví a § 40 zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, a tyto skutečnosti vedly k tomu, že nemohla být včas, řádně a objektivně Finančním úřadem v Lounech zjištěna daňová povinnost k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 a 2011, přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. až 4. čtvrtletí roku 2010 a května až prosince roku 2011, načež Finanční úřad v Lounech na základě pomůcek po provedených daňových kontrolách doměřil daňovému subjektu R. Tvrdý s.r.o. daň v celkové částce 3.506.734,- Kč,

t e d y – nevedl účetní knihy, zápisy nebo jiné doklady sloužící k přehledu o stavu hospodaření a majetku ač je k tomu podle zákona povinen, a ohrozil tak včasné a řádné vyměření daně, a činem způsobil na cizím majetku značnou škodu,

č í m ž s p á c h a l

přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea 1, odst. 3 trestního zákoníku,

a z a t o s e o d s u z u j e

podle § 254 odst. 3 trestního zákoníku a § 314e odst. 2 písm. a) trestního řádu k **trestu odnětí svobody v trvání dvanácti (12) měsíců.**

Podle 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se **stanoví zkušební doba v trvání dvacetičtyř (24) měsíců.**

Poučení: Proti tomuto trestnímu příkazu lze **do osmi dnů** od jeho doručení podat u zdejšího soudu odpor. Právo podat odpor nenáleží poškozenému. Pokud je odpor podán včas a oprávněnou osobou, trestní příkaz se ruší a ve věci bude nařízeno hlavní líčení. Při projednání věci v hlavním líčení **není samosoudce vázán právní kvalifikací ani druhem a výměrou trestu** obsaženými v trestním příkaze. Nebude-li odpor řádně a včas podán, trestní příkaz se stane pravomocným a vykonatelným. V případě, že obviněný odpor nepodá, vzdává se tím práva na projednání věci v hlavním líčení.

V Lounech dne 13. května 2016

Mgr. Blanka Šišová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Svobodová

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 24.6.2016. Připojení doložky provedla
Andrea Patkoló, dne 2.6.2020.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl v hlavním líčení konaném dne 25. dubna 2018 v Lounech samosoudkyní Mgr. Hanou Bachovou,

takto:

Obžalovaní

- 1) R. [REDACTED] T. [REDACTED], narozený [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED]
[REDACTED], osobu samostatně výdělečně činnou,
- 2) Ing. V. [REDACTED] S. [REDACTED], narozená [REDACTED] v [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]
adresa pro doručování [REDACTED], daňovou poradkyni,

se podle § 226 písm. b) trestního řádu zprošťují obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Lounech, č. j. ZT 173/2015-26, pro skutky spočívající v tom, že:

- 1) R. [REDACTED] T. [REDACTED] jako osoba podnikající podle živnostenského zákona pod svým jménem Roman Tvrdý, IČ: 60271477 a jako daňový subjekt, DIČ: CZ6312021727, toho času s místem podnikání v Lounech, ulici Wolkerova 1564 a Ing. V. [REDACTED] S. [REDACTED] jež R. [REDACTED] T. [REDACTED] zastupovala na základě plné moci jako daňová poradkyně, podali dne 12. 7. 2011 daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2010, ve kterém tvrdili nulové příjmy i výdaje, kdy následně bylo v rámci daňové kontroly Finančním úřadem pro Ústecký kraj, územní pracoviště v Lounech ze dne 19. 7. 2013 zjištěno, že daňový subjekt Roman Tvrdý, DIČ: CZ6312021727 měl v roce 2010 příjmy a v důsledku toho mu byla dodatečným platebním výměrem č. j. 2320131/14/2509-50522-506680, jež nabyl právní moci dne 2. 9. 2015, doměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 2010 ve výši 269.820,- Kč, čímž tímto svým jednáním poškodili nejméně ve výši 269.820,- Kč Českou republiku, zastoupenou Finančním úřadem, územní pracoviště v Lounech, respektive Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 9 se sídlem Drahobejlova 954/48,

2) Roman Tvrdý jako osoba podnikající podle živnostenského zákona pod svým jménem Roman Tvrdý, IČ: 60271477 a jako daňový subjekt, DIČ: CZ6312021727, toho času s místem podnikání v Lounech, ulici Wolkerova 1564 a Ing. V. S., jež Romana Tvrdého zastupovala na základě plné moci jako daňová poradkyně, podali dne 13. 6. 2012 daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2011, ve kterém tvrdili příjmy ve výši 217.540,- Kč a výdaje ve výši 172.339,- Kč a nulovou daňovou povinnost, kdy následně byla na základě daňové kontroly Finančním úřadem pro Ústecký kraj, územní pracoviště v Lounech ze dne 19. 7. 2013 doměřena daňovému subjektu Roman Tvrdý, DIČ: CZ6312021727 dodatečným platebním výměrem č. j. 2320183/2509-50522-506680, jež nabyl právní moci dne 2. 9. 2015, daň z příjmů fyzických osob za rok 2011 ve výši 135.015,- Kč, čímž tímto svým jednáním poškodili nejméně ve výši 135.015,- Kč Českou republiku, zastoupenou Finančním úřadem, územní pracoviště v Lounech, respektive Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 9 se sídlem Drahobejlova 954/48,

v nichž je podanou obžalobou spatřován přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, trestního zákoníku, a to jako spolupachatelé dle § 23 trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestním činem.

Odůvodnění:

Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Lounech podal dne 31. 12. 2015 soudu obžalobu na Romana Tvrdého a Ing. V. S. pro shora popsané skutky, kvalifikované jako přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, trestního zákoníku, který měli spáchat jako spolupachatelé dle § 23 trestního zákoníku.

Po dokazování provedeném v hlavním líčení soud dospěl k těmto zjištěním:

Obžalovaní v přípravném řízení k věci nevypovídali. Po podání obžaloby obžalovaná Ing. S. nadále využila svého práva a nevypovídala, a to i poté, co byl v dnešním hlavním líčení vysloven samosoudkyní ten právní názor, že povinnost mlčenlivosti daná jí jakožto daňové poradkyni se nikterak nedotýká jejího práva k věci se vyjádřit jako obžalovaná. Obžalovaný Roman Tvrdý vypovídal pouze v hlavním líčení dne 25. 4. 2016, kdy uvedl, že nezná účetnictví, veškeré doklady, předával obžalované, která zpracovávala účetnictví. Považuje za nesmysl, že by udělali daňový podvod. Od doby, kdy založil R. TVRDÝ s. r. o. a TROSKI, s. r. o, na fyzickou osobu nepodnikal, ale neměl oficiálně pozastavenou činnost, pokud někdy přeposlal ze s. r. o. na fyzickou osobu někdy nějaké peníze, tak to bylo proto, že měl na fyzickou osobu kreditní kartu, která se musela jednou za měsíc splatit na jednu noc. Mohlo se stát i to, že na účtu fyzické osoby neměl dostatek prostředků, tak je přeposlal ze s. r. o. S finančním úřadem nejednal, to dělala obžalovaná. Žádné doklady dodatečně nevystavoval. Neví, zda byl seznámen s dodatečným platebním výměrem. Neví, jestli po něm chtěl finanční úřad doplacení daně. Obžalovaná podávala opravný prostředek, konkrétněji nic neví, věc řeší jeho právní zástupce. Předcházející roky fungovalo účetnictví bez problému. Daň platil dle platebního výměru od účetní, ona platby neprováděla. Doměřenou daň nezaplatil, nemá prostředky. Nepodílel se na přípravě daňových přiznání, ví, že mu bylo řečeno, že toto je nulové, byl si jistý, že na tu fyzickou osobu nepodniká, že na ní žádné příjmy nemá. Poprvé se dozvěděl, že s dvěma daňovými přiznáními jsou problémy, až když šli na kontrolu.

Z listinných důkazů bylo zjištěno, že na základě plné moci ze dne 5. 1. 2005 obžalovaný zplnomocnil obžalovanou jako svého daňového poradce k zastupování ve všech věcech daní, odvodů, poplatků a jiných podobných plateb. Z listinných důkazů poskytnutých Finančním úřadem v Lounech a nashromážděných v rámci daňové kontroly plyne, že k zahájení daňové kontroly došlo dne 19. 7. 2013, obžalovaného zastupovala obžalovaná a jejím předmětem je daň

z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 a 2011. Dne 17. 7. 2013 proběhlo u správce daně jednání s obžalovaným v rámci daňové kontroly na dani z přidané hodnoty u daňového subjektu Roman Tvrdý s.r.o., při které tento uvedl, že zboží účtované na účet 504007 je zbožím, které přeprodávala fyzická osoba Roman Tvrdý společnosti Roman Tvrdý s.r.o. Na základě této skutečnosti správce daně vznesl pochybnost o daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob u daňového subjektu Roman Tvrdý. Je zřejmé, že finančnímu úřadu bylo podáno a tímto dne 12. 7. 2011 přijato daňové přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2010, kde jsou příjmy, výdaje a daňová povinnost vykazovány nulou. Ovšem v rámci daňové kontroly bylo obžalovanou předloženo daňové přiznání s totožným číslem podacím, ve kterém již jsou vykázány příjmy i výdaje. Finanční úřad proto pojal podezření, že došlo k záměně části daňového přiznání. Dále byla doložena kompletní daňová evidence za roky 2010 a 2011. Založena je zpráva o daňové kontrole ze dne 2. 12. 2014, jejímž předmětem bylo prověření údajů uvedených v daňových přiznáních k dani z příjmů fyzických osob za rok 2010 a 2011 a která podrobně popisuje průběh daňové kontroly. Správce daně vychází z podaných daňových přiznání (za rok 2010 z nulového) a porovnává tyto s novými doklady a listinami, jež byly při daňové kontrole získány či poskytnuty daňovým subjektem. Daňové podání, které předložila správci daně obžalovaná a které nese shodné podací číslo jako nulové daňové přiznání, považuje správce daně za neplatné, neboť nebylo náležitě podáno, nebylo řádně doručeno a nebylo ani prokázáno, že bylo správci daně odesláno. Nemá technicky možné, aby dvě podání měla shodná podací čísla. Dále správce daně zjistil, že měly být provedeny rozsáhlé změny v daňové evidenci za rok 2011 oproti původně předložené, kde byly navýšeny osobní vklady o 900.000,- Kč, změněn konečný stav bankovního účtu a pohledávek. Ze zprávy také vyplývá, že v průběhu daňové kontroly daňový subjekt změnil místo podnikání, ale daňovou kontrolu dle platných právních předpisů dokončil správce daně v Lounech. Ve zprávě jsou podrobně popsány výsledky zjištění správce daně za jednotlivé roky. K důkazu je k dispozici řádné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 ze dne 12. 7. 2011 s podacím číslem 1497899. Založeno je také daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011, kde již jsou příjmy a výdaje vykazovány. Je zřejmé, že v průběhu daňové kontroly daňovému subjektu zaslal několik výzev k prokázání skutečností, a to ze dne 8. 8. 2013, 31. 10. 2013 a 22. 7. 2014. Proběhlo místní šetření, ústní jednání, výpisy z účtů obžalovaného, skladové karty, kniha tržeb a další listiny, ze kterých správce daně vycházel při daňové kontrole a následném doměření daně. Dle § 96 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu byla vyslechnuta správce daně paní Irena Tvrdá, jež uvedla, že obžalovanému poskytla půjčku 5.000.000,- Kč. Založen je také protokol o seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění ze dne 14. 11. 2014, kde jsou podrobně popsány závěry správce daně. Ve věci byly vydány dodatečné platební výměry k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 i 2011, oba ze dne 5. 12. 2014 s výsledkem, jež se reflektuje v podané obžalobě. Daň byla daňovému subjektu doměřena ve výši, jež je uvedena ve výrokové části obžaloby. Proti oběma dodatečným platebním výměrám se daňový subjekt odvolal, přičemž odvolání doplnil dalšími listinnými důkazy. Odvolací orgán dne 25. 8. 2015 rozhodl o tom, že se uvedená odvolání zamítají a rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 5. 12. 2014 se potvrzuje. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 9. 2015. Obžalovaný se dále s žalobou obrátil na Krajský soud v Ústí nad Labem, kdy z rozsudku ze dne 1. 11. 2017 č. j. 15 Af 101/2015-46 bylo zjištěno, že jeho žaloba proti rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství, jimiž byla zamítnuta odvolání obžalovaného vůči dodatečným platebním výměrám v projednávané věci, byla zamítnuta.

Za stěžejní důkaz ve věci samosoudkyně považuje znalecký posudek, který v hlavním líčení podala znalkyně z oboru ekonomika, odvětví mzdy, účetní evidence, ekonomická odvětví různá, specializace daně a odvody Ing. P. R. Z jejich závěrů bylo zjištěno, že z poskytnutých dokladů vybrala položky, s tím, že se zaměřila na daňová přiznání k dani z příjmu fyzických osob (dále jen DP) a k dani z přidané hodnoty (dále jen DPH).

Za rok 2010 bylo podáno nulové daňové přiznání k DP k určitému datu. Bylo otázkou, zda nulové hodnoty byly v pořádku. Dospěla k závěru, že nikoliv, a to proto, že v témže období bylo podáváno průběžně daňové přiznání k DPH, a to kromě jednoho měsíce. Subjekt byl v roce 2010 měsíční plátcem, poté přešel na čtvrtletního plátce s tím, že pravděpodobná příčina bylo nedosažení obratu. Za rok 2011 bylo podáno přiznání k DPH za leden a potom bylo označeno první čtvrtletí, tedy vycházela z toho, že subjekt se stal čtvrtletním plátcem. Znalce vypracovala přehledné tabulky podaných daňových přiznání, z nichž je patrné, kdy byla podána řádná daňová přiznání, kdy byla vyhotovena, jaké byly hodnoty, a pak ještě vyhotovila tabulku dodatečných přiznání. Tyto údaje jsou zaznamenány ve znalkyní předložených pracovních listech. Vyslovila závěr, že obžalovaný neměl povinnost dodržovat zákona č. 563/ 1991 Sb., nemusel vést účetnictví. Zvolil si formu daňové evidence, kterou upravuje § 7 zákona o dani z příjmu, ale současně byl plátcem DPH, proto musel dodržovat § 100 a 100a zákona č. 235/2004 Sb., o záznamní povinnosti. Musel položkově evidovat to, co uváděl na vstupu a výstupu a k těmto položkám musel mít příslušné doklady. Záznamní povinnosti však nebyla doložena, proto nebyla dodržena ustanovení zákona č. 235/2004 Sb. a také č. 586/1992 Sb. o dani z příjmu, protože byly použity hodnoty nula. Ustanovení § 7 zákona č. 586/92 Sb. upravuje daňovou evidenci, není stanoveno, jaké konkrétní doklady mají být evidovány a jak má subjekt prokazovat příjmy a výdaje, je pouze řečeno, že subjekt musí evidovat příjmy a výdaje. Je-li plátcem současně plátcem DPH, tak ne všechny příjmy a výdaje patří do DPH, např. příjmy za nájem, obaly. Pro podnikatele s daňovou evidencí tedy toto rozlišení může být náročné, ale existují na to programy. Na konci roku musí proběhnout inventarizace, která prováděna byla a doklad byl založen, samozřejmě, že nelze říci, zda jsou vykázány správné údaje. Za rok 2010 bylo řádné přiznání k DP nulové, k podání došlo 19. 7. 2011. Nulové hodnoty neodpovídaly údajům dle inventarizace. Daňová přiznání k DPH byla podávána, byly tam příjmy a výdaje, v momentě sestavování přiznání k DP byly příjmy známy, takže minimálně ty měly být uvedeny v daňovém přiznání k DP. Na pracovním listě č. 1 znalce spočetla tržby z daňové evidence ve výši 914 706 Kč, tyto odpovídaly dodatečně podanému daňovému přiznání k DP z 30. 8. 2011, ohledně kterého ale není doklad, zda bylo finančnímu úřadu podáno. V pracovním listě č. 2 je uveden přehled z daňových přiznání k DPH, kde datem podání je tvrzena daň a její základy. Za rok 2010 byla podávána daň. přiznání k DPH v souhrnu na částku 631 746 Kč. Tzn., že subjekt věděl, že v době přiznání DP v červenci 2011 zde bylo plnění, když byla hrazena DPH, přičemž položka této daně by se odrazila v příjmech, pokud jde o DP. Tato položka z přiznání k DPH ale představuje minimální příjem, přičemž dle daňové evidence byla v tom dodatečném přiznání ze srpna uváděna hodnota 914 706 Kč, což ovšem neodpovídá příjmu dle přiznání k DPH, přičemž příjem nepodléhající DPH v daňové evidenci za rok 2010 nebyl nalezen. Navíc 28. 8. 2013 byla vyhotovena dodatečná daňová přiznání k DPH a celkově při součtu příjmů jde o 889 080 Kč, tudíž zase jiná částka, než shora uvedené. Při součtu tržby dle daňové evidence jde na straně příjmů o 914 706 Kč a číslo přesně odpovídá údajům v daňovém přiznání k DP z 30. 8. 2011. Tedy, ač první daňové přiznání, jež bylo podáno, je nulové, mělo by tam být nejméně 631 746 Kč na straně příjmů. Pokud jde o výdaje, všechny nepatří do DPH, tudíž, vychází-li se z nákladů zohledněných v přiznáních k DPH, tak jde o částku 749 542 Kč, ale mohly zde být ještě další výdaje nepodléhající DPH. Z uvedeného vyplývá, že daňový subjekt mohl být ve zdaňovacím období roku 2010 ve ztrátě. Doměřil-li finanční úřad za toto období DP, nemůže znalce hodnotit jeho závěr o doměření daně, protože nepoužil údaje z přiznání k DPH, protože nemohl vědět, zda jsou uváděny správné údaje, pak může postupovat dle obdobného subjektu. Finanční úřad zejména dodal osobní vklady, tj. vše co se do podnikání vložilo. I o těchto vkladech spousta dokladů chyběla. Potom začal pochybovat o všem, vypočetl svou marži a předpokládané příjmy a výdaje. Takto může dojít ke znevýhodnění subjektu, protože finanční úřad může vyloučit i doklad, který tam patří.

V roce 2011 je pak ztráta velice zřejmá. Za toto období bylo podáno daňové přiznání k DP 13. 6. 2012, přičemž byly vykazovány příjmy ve výši 217 540, ale tyto neodpovídají záznamům

k přiznáním DPH, kde je uváděn celkový příjem 278 406. Výdaje jsou uváděny v podaném daňové přiznání k DP ve výši 172 339 Kč, avšak mohly být uváděny ve výši 534 573 Kč. Znalce není schopna zdůvodnit, proč tomu tak je. Např. podnikatel mohl část výdajů vyloučit s tím, že půjde o výdaje pro další zdaňovací období. Rozdíl je ale velmi markantní. Znalce doslova uvedla, že obžalovaný zřejmě ošidil sám sebe, ale na druhé straně zkrátí i příjmy.

V rámci posudku neřešila postup finančního úřadu, ale to, jaká by měla být daňová povinnost. Vzala daňovou evidenci, udělala rozdíly podle tvrzené daně dle daňových přiznání k DPH a spočetla DP, kdy dospěla k tomu, že za rok 2010 zde byly příjmy 914 706 a výdaje + odpisy - celkem 1 149 726 Kč, tudíž vychází za rok 2010 ztráta ve výši 235 020 a daňová povinnost je nulová. V roce 2011 potom dle daňové evidence byly příjmy 601 676 Kč, které korespondují s daňovým přiznáním a dále výdaje + odpisy ve výši celkem 718 940 Kč, tj., opět vzniká ztráta a daňová povinnost je opět nula. Rozdíl mezi tím, kdy jsou chybně uváděny daňovým subjektem nuly při základu daně nula a mezi výpočtem znalce, kdy došla k daňové povinnosti nula při jiném zjištění příjmů a výdajů, není žádný, stále je daňová povinnost nula.

Důvodem doměření daně finančním úřadem bylo dodanění rozsáhlé dotace pokladny, protože tento měl pochyby, jak může obžalovaný podnikat a vyplácet hodnoty, když je nemá. Znalce zkoumala pouze osobní vklady, v roce 2010 ve výši 1 815 000 a v roce 2011 v hodnotě 1 084 000, ale neposuzovala je z hlediska danění, protože může jít o bezúročnou půjčku či cokoliv jiného, ty nejsou předmětem daně dle § 7 zákona č. 586/ 1992 Sb. Osobní vklady nejsou věcí daňové evidence, protože podnikání je za účelem dosažení zisku. Osobní vklady mají vliv na daňovou povinnost pouze, pokud dochází ke kapitalizaci, následně by mohly být daněny v rámci daně z příjmu. Tak tomu v projednávaném případě nebylo. Finanční úřad velmi zajímá v těchto případech původ peněz, neprokáže-li daňový subjekt příjmy, bude posuzován podle jiných subjektů, už nemůže prokázat výdaje, které byly vyloučeny. Finanční úřad postupoval dle zákona, protože měl pochybnosti, které mu vznikly již rozdíly mezi daňovými přiznáními k DPH a DP. Subjekt nemohl unést důkazní břemeno, protože vykazoval nulu. V daňové evidenci jsou osobní vklady zřejmé, ale této odpovídá až dodatečné daňové přiznání datované až srpnem 2011. Podáním nulových přiznání se daňový subjekt stal nápadným, to vedlo k zahájení daňové kontroly. Daňový subjekt musel vědět, že je zde nesoulad mezi DPH a DP. Pokud jde o elektronické podání daňového přiznání k DP, tak se znalce neseťkala s tím, že by došlo k vymazání údajů.

Samosoudkyně po výsledku znalce v hlavním líčení dospěla k závěru, že dokazování bylo provedeno v rozsahu předpokládaném ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu, proto zamítla návrh státní zástupkyně na výsledcích pracovnice finančního úřadu.

Takto provedené důkazy potom byly hodnoceny v souladu s požadavky ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, přičemž samosoudkyně dospěla k závěru, že bylo prokázáno, že obžalovaný, jakožto daňový subjekt, a to za přispění obžalované, která byla řadu let jeho daňovou poradkyní a které z tohoto titulu oprávněně plně důvěřoval, v daňových přiznáních k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období let 2010 a 2011, která byla řádnou formou, ač v případě zdaňovacího období roku 2010, po zákonném termínu, podána Finančnímu úřadu v Lounech, neuvedl na straně dosažených příjmů, výdajů a přiznávané daňové povinnosti pravdivé údaje, které by odpovídaly faktickému stavu jeho podnikání. Za této situace potom v rámci prováděné daňové kontroly finanční úřad postupoval zcela oprávněně, pokud doměřil daň z příjmu ve výši, která byla uvedena v podané obžalobě. S ohledem na důkazní stav v probíhajícím trestním řízení samosoudkyně zdůrazňuje, že rozhodnutí, k němuž ohledně vinny obžalovaných projednávaným skutkem dospěla, se nikterak nedotýká závěru správního orgánu, který přezkumu již podrobil i Krajský soud v Ústí nad Labem a shledal jej, pokud jde o závěr o doměření daně z příjmu zcela oprávněným a správným. Současně ovšem samosoudkyně poukazuje na tu obecně známou skutečnost, že daňové řízení je vedeno zcela odlišnými zásadami než řízení trestní, kdy povinnost dokazovat neleží na správci daně, nýbrž na daňovém subjektu, přičemž pokud tento takovou

povinnost neunes, tzn., není schopen prokázat jím tvrzené (zde v daňovém přiznání) skutečnosti, je správce daně oprávněn rozhodnout v jeho neprospěch. Tento důsledek pramení z nerovnoměrného rozvržení důkazního břemene mezi správcem daně a daňovým subjektem, kdy tato nerovnoměrnost je ve prospěch správce daně a nikoliv daňového subjektu. Oproti tomu trestní řízení je vedeno zásadami v podstatě opačnými, kdy stručně řečeno, je povinností orgánů činných v trestním řízení prokazovat vinu obžalovaného, nikoliv povinností obžalovaného prokazovat svou nevinu, přičemž tato zásada je dále korigována i požadavkem na zjištění skutkového stavu věci, o němž není důvodných pochybností, v jehož rámci je třeba stejně pečlivě objasňovat skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obviněného. Jak již shora uvedeno, v dané věci jsou pro potřeby zjištění, zda jednání obžalovaných, které bylo postiženo v rovině správní doměněním daně, vykazuje současně i všechny znaky jednání trestněprávního, a to po stránce objektivní a současně i subjektivní, stěžejními závěry, k nimž dospěla k tomu odborně vybavená znalkyně. Tato sice shledala, že v daňových přiznáních k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období let 2010 a 2011 nebyly uvedeny údaje odpovídající reálnému stavu, když zcela logickým se jeví mj. její poukaz na současně podávaná přiznání k dani z přidané hodnoty a v nich daňovým subjektem uváděné údaje o příjmech a výdajích, současně ovšem opakovaně uvedla, že dle jí učiněných výpočtů za zdaňovací období roku 2010 daňový subjekt vykazoval ztrátu ve výši 235 020 Kč a tudíž jeho daňová povinnost byla nulová a v roce 2011 potom opět výdaje převýšily příjmy, tudíž znovu vznikla ztráta a daňová povinnost byla opět rovna nule. Tedy faktický rozdíl mezi daňovou povinností chybně vykázanou daňovým subjektem v podaných daňových přiznáních k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období let 2010 a 2011 a mezi částkami, které vypočetla znalkyně, kdy došla rovněž k daňové povinnosti nula (ač při jiném zjištění příjmů a výdajů), není žádný. Stále jde o daňovou povinnost, jež je rovna nule. Tento závěr znalkyně se potom musí nutně promítnout do takového závěru soudu, že v rovině trestněprávní nelze jednání obžalovaných posuzovat jako trestný čin, proto je na místě zprostit oba obžalované podané obžaloby z důvodu uvedeného v ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Lounech, a to ve lhůtě osmi dnů ode dne jeho doručení.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě, nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Odvolání nemohou podat ti, kdož se ho výslovně vzdali.

Louny 25. dubna 2018

Mgr. Hana Bachová v. r.
samosoudkyně

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19.6.2018. Připojení doložky provedla
Andrea Patkoló, dne 4.6.2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Víchová